

Arrest

nr. 53 236 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 6 april 2004 in het station van Brussel-Zuid door de spoorwegpolitie aangetroffen. Hij was niet in het bezit van geldige reisdocumenten. In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet) werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 20 december 2004 werd verzoeker door de politie aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker had geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2004, waardoor hem in toepassing van artikel 27 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd betekend.

Op 21 december 2004 werd de identificatieprocedure opgestart en werd een brief gericht aan de ambassade van Moldavië met de vraag om verzoeker een doorlaatbewijs af te leveren.

Op 14 februari 2005 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Franse autoriteiten in toepassing van artikel 16, 1, c van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Op 22 februari 2005 ging Frankrijk akkoord met de terugname van verzoeker en op 1 maart 2005 werd verzoeker aan Frankrijk overgedragen.

In 2008 huwde verzoeker te Gent met de Moldavische onderdaan, A.P.(...).

In het kader van dit huwelijk diende verzoeker op 28 juli 2010 een aanvraag tot gezinshereniging in, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op 26 augustus 2010 wordt de voormelde aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk verklaard.

Op 1 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 7 lid 1, 1° van wet van 15/12/1980 : verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten : een visum”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op. Zij verduidelijkt dat de eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niet belet dat verzoeker onder het geding valt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2004. Zij stipt aan dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen dit bevel zodat het definitief is geworden en nog steeds kan worden uitgevoerd. Aldus is de verwerende partij van oordeel dat de gevorderde vernietiging geen nuttig effect kan sorteren voor verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 6 april 2004. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het eerder bevel van 6 april 2004 niet werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker op 1 maart 2005 aan Frankrijk werd overgedragen. Het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten vermeldde dat verzoeker het Schengen-grondgebied diende te verlaten, waaronder ook Frankrijk. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Schengen-grondgebied heeft verlaten. Integendeel verzoeker is teruggekomen naar België. Aldus dient te worden vastgesteld dat het voormelde bevel om

het grondgebied te verlaten nog steeds in het rechtsverkeer bestaat, dat het ondertussen definitief is geworden en nog steeds uitvoerbaar is. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2004 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie stelt dat elk probleem dient opgelost te worden in functie van de situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik dat het probleem zich manifesteert, dat het EVRM primeert op de nationale wetgeving en dat een toepassing van artikel 8 van het EVRM zo onmogelijk wordt gemaakt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn repliekmemoirie voor het eerst aanvoert dat het bestreden bevel een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

Daargelaten de vraag of het door verzoeker aangehaalde probleem voor het eerst op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren in de repliekmemoirie stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM, welke een bescherming inhoudt van het recht op gezinsleven, niet absoluut is. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 *EHRR* 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om elders een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Evenmin kan artikel 8 van het EVRM worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur artikel 8 van het EVRM heeft miskend bij het nemen van het bestreden bevel. Met zijn betoog maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij over een wettig belang beschikt. Verzoeker weerlegt geenszins de argumentatie van de verwerende partij dat het bevel van 6 april 2004 nog steeds ten uitvoer kan worden gelegd.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

Het beroep van verzoeker is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:
mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU